

ART&CO PILAR PARCERISAS

Passatge sense sortida

Compondre

Rellegir l'obra de Luis Marsans genera reflexions sobre l'essència de la pintura. L'exposició *La imatge apareguda*, que la Fundació Vila Casas presenta a l'Espai Volart de Barcelona, desprèn alguns interrogants sobre el passat i el present de la pintura. Per més que ens esforcem a veure-hi el contrari, la pintura és plana. Aquesta remissió a una realitat inexcusable és una de les reflexions de la pintura de Marsans. La composició, la geometria inherent a la disposició de les coses, dels objectes, del paisatge, de l'arquitectura, configuren una escriptura mural que reposa en la superfície de la tela o del paper. Com si hi hagués una voluntat de retornar la pintura al mur i als seus orígens. Marsans treballa als límits de les capacitats de representació de la pintura, fusiona fons i superfície i ens transporta poèticament a imaginar el que no veiem, que és molt més que el que veiem. L'humanisme que desprèn la seva pintura ens apropa al Piero della Francesca més tendre i subtil, transferint aquell equilibri clàssic de la més domèstica quotidianitat al món dels objectes manufacturats o de consum dels nostres dies.

Ruïna i temps

Al primer pla, lloms de llibres antics en ordre de biblioteca conformen el saber, la memòria, confrontada al lirisme de les parets mitgeres de cases desaparegudes, on els colors de les cambres, esvanits per la llum del sol, són quadres abstractes en potència. Geometries trobades, ruïnes dels temps actuals, partitures desgastades de la vida de les coses. Estris domèstics en un armari de cuina reposen mostrant només el seu contorn en una *mise à nu* de la seva existència. En Luis Marsans gairebé tot esdevé ruïna i natura morta que, finalment, és el destí de totes les coses d'aquest món. Malgrat aquesta transcendència que ens du a un punt mort, Marsans alça la moral amb notes de lirisme. Ho ha fet sempre, des dels anys setanta fins ara, amb el color, sigui destacant unes flors sobre una partitura musical, el vermell sobre verd d'un camp de roselles, o el color en els títols dels lloms dels llibres relligats.

Evanescència

El temps tot ho esborra. És en aquests plecs del temps que Marsans troba l'abstracció, la pintura com a *cosa mentale* proclamada per Leonardo. Aquesta evanescència és més present en els paisatges a trenc d'alba, que ens recorden les taques de verdet en una paret humida, o en els *Reflexos*, títol dels paisatges propers a la sensibilitat del Monet de Givenchy. Marsans, artista culte en les arts, les lletres i la música, ens ofereix, als seus vuitanta-tres anys, l'abstracció melancòlica que dorm darrere les coses i la seva aparença. Una mirada lírica, introspectiva i melangiosa d'una realitat que ens envolta i que el temps esvaeix, com s'arruïna, també, la nostra vida. Memòria del temps que es perd a dins de les coses i de nosaltres mateixos. I, malgrat tot, lirisme en l'existència i en la decadència. *